

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/214/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618203763
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6618203763.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a Mgr. Janky Benkovičovej, v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený Tomáš Kušnir, s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému O. C., narodenému XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom T. 8, XXX XX U., o zaplatenie 10.714,65 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 4Csp/82/2018 - 76 zo dňa 13. 12. 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 4Csp/82/2018-76 zo dňa 13. 12. 2018 v odvolaním napadnutej časti, ktorou súd žalobu v časti uplatneného úroku vo výške 3.475,84 Eur, zmluvného úroku vo výške 11,90 % ročne zo sumy 10.714,65 Eur od 01. 08. 2018 do zaplatenia a poplatkov vo výške 4,65 Eur zamietol (II. výrok) a v závislom výroku o trovách konania (III. výrok), p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Lučenec (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 10.714,65 Eur spolu s úrokom vyčísleným ku dňu 09. 11. 2015 v sume 1.166,64 Eur, vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 10.714,65 Eur od 10. 11. 2015 do 31. 07. 2018 v sume 1.475,02 Eur a úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 10.714,65 Eur od 01. 08. 2018 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). V časti uplatneného nároku vo výške 3.475,84 Eur, zmluvného úroku vo výške 11,90% ročne zo sumy 10.714,65 Eur od 01. 08. 2018 do zaplatenia a poplatkov vo výške 4,65 Eur žalobu zamietol (II. výrok). Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 58,66%, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti rozsudku súdny úradník samostatným uznesením (III. výrok).

2. Súd prvej inštancie konštatoval, že pôvodný žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia istiny 10.475,84 Eur, úroku vyčísleného ku dňu 31. 07. 2018 vo výške 6.117,50 Eur, úroku vo výške 11,90% ročne zo sumy dlžnej istiny od 01. 08. 2018 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy dlžnej istiny od 01. 08. 2018 do zaplatenia, bankových poplatkov vo výške 4,65 Eur a náhrady trov konania. Svoj nárok odôvodnil tým, že dňa 23. 10. 2013 uzavrel so žalovaným zmluvu o úvere č. 6867813486 na základe ktorej poskytol žalovanému úver vo výške 11.000,- Eur (ďalej len „zmluva o úvere“). Žalovaný porušil zmluvné povinnosti, a preto pôvodný žalobca zosplatnil úver ku dňu 09. 11. 2015. Pohľadávka ku dňu predčasného zosplatnenia predstavovala sumu 11.885,94 Eur a pozostávala z istiny poskytnutého úveru vo výške 10.714,65 Eur a úrokov vo výške 1.166,64 Eur a poplatkov v sume

4,65 Eur, pričom žalovaný po zosplatnení úveru až do podania žaloby nerealizoval žiadnu, ani len čiastočnú úhradu.

3. Na základe vykonaného dokazovania a právneho posúdenia podľa § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1 až 3, § 517 ods. 1 prvá veta zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods. 1, 2 písm. a) až y) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmení a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej len „ZoSÚ“), § 497, § 502 ods.1, § 503 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), § 3, §10c Nariadenia vlády č 87/1995 Z. z. dospel k záveru, že nárok žalobcu je čiastočne dôvodný.

4. Mal preukázané, že medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu zmluvy o úvere, ktorá bola spotrebiteľskou zmluvou, pričom žalovaný nesplácal úver riadne a včas tak, ako sa zaviazal, a preto pôvodný žalobca po predchádzajúcej neúspešnej výzve, predčasne zosplatnil úver ku dňu 09. 11. 2015.

5. Vo vzťahu k nároku žalobcu na zaplata úroku vyčísleného ku dňu 31. 07. 2018 a úroku vo výške 11,90% ročne zo sumy 10.714,65 Eur od 01. 08. 2018 do zaplata, tento považoval okresný súd za rozpore s ustanoveniami § 52 a nasl. OZ v spojení s § 503 ods. 1 OBZ. Poukázal na to, že pri rozhodovaní posudzoval vyváženosť práv a povinností zmluvných strán, aby neboli v značnej nerovnováhe. Konštatoval, že žalobca sa domáhal zaplata zmluvného úroku vo výške 11,90% ročne z nesplateného istiny úveru ako odmeny za poskytnutie úveru aj za obdobie po predčasnej splatnosti úveru do budúca ako aj zákonných úrokov z omeškania. Dospel k záveru, že priznaním uvedeného nároku žalobcovi by vznikla značná nerovnováha v právach a povinnostiach strán sporu, kedy by žalovaný ako spotrebiteľ musel naďalej popri zákonných úrokoch z omeškania, platiť žalobcovi aj zmluvné úroky ako odmenu za poskytnutie úveru. Uviedol, že priznaním úroku vo výške 11,90% ročne z dlžnej istiny až do zaplata celej dlžnej sumy, by boli žalobcovi zachované podstate všetky práva a nároky z predmetnej zmluvy o úvere, ako keby k predčasnej splatnosti úveru nikdy nedošlo, kým naopak žalovanému ako spotrebiteľovi žiadne. Podľa názoru súdu prvej inštancie, úroky z úveru patria veriteľovi len do jeho splatnosti t. j. do 09. 11. 2015, kedy bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru, a preto doba splatnosti úrokov za poskytnutie peňazí sa tak zhoduje s dobou splatnosti úveru. Veriteľ nemôže oprávnene žiadať od žalovaného ako dlžníka zmluvné úroky aj po splatnosti úverovej istiny, nakoľko vyhlásením predčasnej splatnosti úveru sa istina úveru ďalej neúročí a žalobcovi prislúchajú len úroky z omeškania. V tomto smere poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/163/2017, 15Co/439/2016, 15Co/140/2017, 15Co/264/2016, 13Co/138/2017, 12Co/132/2015, 16Co/1006/2015 a 16Co/162/2018.

6. Okresný súd preto priznal žalobcovi právo na zaplata vyčísleného úroku z úveru vo výške 11,90% ročne do 09. 11. 2015, kedy bola vyhlásená pohľadávka pôvodného žalobcu za splatnú, čo predstavovalo sumu 1.166,64 Eur. Omeškaním žalovaného s úhradou dlžnej sumy úveru sa tento dostal do omeškania, a preto mu prvoinštančný súd priznal aj úroky z omeškania v zákonnej výške 5,05% ročne zo sumy 10.714,65 Eur od 10. 11. 2015 do 31. 07. 2018 v sume 1.475,02 Eur, a úroky z omeškania od 01. 08. 2017 do zaplata. V časti kapitalizovaného úroku presahujúceho sumu 1.166,64 Eur, ako aj v časti uplatneného úroku vo výške 11,90% ročne z istiny od 01. 08. 2018 do zaplata a časti uplatnených poplatkov žalobu zamietol. Vo vzťahu k poplatku v sume 4,65 Eur spresnil, že pôvodný žalobca nepreukázal dôvodnosť uplatneného nároku na náhradu vynaložených výdavkov na uplata pohľadávky.

7. trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a tieto priznal pôvodnému žalobcovi podľa pomeru úspechu v konaní. Úspech žalobcu určil vo výške 79,33% a žalovaného 20,67% a teda čistý úspech pôvodného žalobcu v konaní bol 58,66%, ktorú výšku mu priznal.

8. Prvoinštančný súd uznesením č. k. 4Csp/82/2018 - 128 zo dňa 06. 09. 2019 rozhodol o pripustení zmeny strany sporu na strane žalobcu, kde z konania vystúpil ako žalobca Poštová banka a. s., so sídlom Dvořákovu nábrežie 4, Bratislava, IČO: 31 340 980 (ďalej v texte už označený len ako „pôvodný žalobca“) a na jeho miesto do konania vstúpil ako žalobca obchodná spoločnosť EOS KSI s. r. o. (ďalej už len ako „žalobca“).

9. V zákonnej lehote podal proti rozsudku odvolanie ešte pôvodný žalobca, napádajúc jeho zamietajúci II. výrok a závislý výrok o trovách konania t. j. III. výrok.. Odvolanie podal podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Žiadal rozsudok okresného súdu v tejto časti zrušiť a vrátiť mu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne žiadal zmeniť rozsudok tak, že žalobe bude aj v tejto časti vyhovené, a aby žalovaný bol zaviazaný k povinnosti náhrady trov konania.

10. Podľa názoru žalobcu záver súdu prvej inštancie, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol odporuje zákonu a protiprávne zvyhodňuje konanie spotrebiteľa. Takúto ochranu spotrebiteľa považuje za neprimeranú a porušujúcu zásady civilného konania, predovšetkým rovnosť strán. Názor súdu prvej inštancie považoval za nesprávny, nakoľko zosplatenie úveru spôsobuje len jedinú zmenu v záväzku, a to v lehote konečnej splatnosti a straty práva platiť úver v splátkach. Uviedol, že žiaden zákon neupravuje, aby zosplatenie úveru spôsobovalo zmenu všetkých zmluvných podmienok.

11. Predčasné vyhlásenie splatnosti úveru sa týka len zmeny v lehote splatnosti úveru a straty výhody splátok, nie však v ostatných dojednaných podmienok, a preto nejde o privátnu nováciu celého záväzku, ale o kumulatívnu nováciu záväzku. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Odo/399/2005 zo dňa 13. 12. 2006 a rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13CoKR/15/2015.

12. Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru veriteľom je prejavom vôle veriteľa smerujúcim k zániku povinnosti dlžníka platiť svoj dlh v splátkach a vzniku novej povinnosti zaplatiť celý dlh jednorazovo v stanovený termín. Z tohto prejavu vôle nevyplýva, aby veriteľ menil záväzok dlžníka v ostatných jeho právach a povinnostiach. Akýkoľvek iný výklad než ten, že veriteľ zmenil záväzok čo do termínu splatnosti, nie však čo do ostatných podmienok úveru, považoval za nesprávny. Uviedol, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy tú skutočnosť, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru sa týka len istiny úveru. Zmluvný úrok nebol kapitalizovaný do celkovej dlžnej sumy. Poukázal na to, že zmluvný úrok je odplatom (cenou) za poskytnutie finančných prostriedkov a tvorí tak ekonomickú podstatu poskytovania finančných prostriedkov ako podnikateľskej činnosti veriteľa. Sankčný úrok nie je a nemôže byť kompenzáciou tejto ceny finančných prostriedkov. Pôvodný žalobca v odvolaní poukázal na prístup Najvyššieho súdu ČR, ktorý v konaniach pod sp. zn. 32Cdo/3830/2014, 31Cdo/2851/1999, 32Cdo/2782/1999, 29Cdo/2606/2000, 33Cdo/113/2008 priznal veriteľovi nárok na zmluvný úrok po zosplatení úveru. Rovnako v tomto smere na záver poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/1/2018 zo dňa 25.01.2018, sp. zn. 17Co/122/2017 zo dňa 21. 03. 2018, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/22/2018 zo dňa 28. 06. 2018 ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/49/2018.

13. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

14. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP) vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom (II. výroku) výroku a v závislom (III. výroku) o trovách konania podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

15. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

17. Predmetom odvolacieho konania bol nárok žalobcu na zmluvné úroky po zosplatení úveru. V konaní bolo nesporne preukázané, že pôvodný žalobca a žalovaný uzavreli dňa 23. 10. 2013 zmluvu o úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 11.000 Eur. Taktiež v konaní bolo nesporné, že predmetný záväzkový vzťah - zmluva o úvere je spotrebiteľskom zmluvou v zmysle § 52 a nasl. OZ, čo pôvodný žalobca ani súčasný žalobca v odvolacom konaní nenamietali.

18. Odvolaciemu súdu je známa rôznorodá rozhodovacia prax všeobecných súdov v otázke nároku na zmluvný úrok po zosplatení úveru. V rozhodovacej praxi sa možno stretnúť s názorom, že úroky

z úveru patria veriteľovi len do splatnosti dlhu, ale aj s opačnými rozhodnutiami vyjadrujúcimi názor, že povinnosť platiť úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov v spotrebiteľských vzťahoch trvá aj po splatnosti pohľadávky až do vrátenia úveru. Odvolací súd sa v tomto smere prikláňa k názoru, že úroky zo spotrebiteľského úveru patria veriteľovi len do vyhlásenia predčasnej splatnosti dlhu a nie aj následne, prípadne až do faktického vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov. Odvolací súd sa preto stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, ktorý vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

19. Dohodnuté úroky sú cenou za oprávnenie užívať veriteľov kapitál počas dohodnutej doby. Keďže ale po zosplatnení úveru dlžník už toto oprávnenie nemá, nemôže byť povinný zaň platiť. Odvolací súd udáva, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav, že požičaná suma istiny sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca, a za tento stav (poskytnutia lehoty na postupné splácanie) patrí veriteľovi úrok. Úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa, inak by bol podporovaný stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu. V prípade, ak by veriteľ popri riadnych úrokoch ako ceny peňazí od žalovaného ako dlžníka požadoval aj úroky z omeškania z istiny, tak by sa istina veriteľovi zhodnocovala duplicitne, a to prvýkrát vo forme riadnych úrokov a druhýkrát vo forme úrokov z omeškania. Takémuto nároku by súd nemohol priznať ochranu nielen z vyššie uvedených dôvodov, ale aj dôvodu, že priznanie takéhoto nároku by bolo v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 OZ.

20. Odvolací súd podporne odkazuje aj na komentár k Občianskemu zákonníku, kde sa uvádza: „Podľa ustálenej súdnej praxe dohodnuté úroky z poskytovaných peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úrok z omeškania. [...] Nie je rozhodujúce, či splatnosť pohľadávky nastane v dohodnutej dobe, alebo veriteľ využije právo požadovať celý dlh pre nesplnenie niektorej splátky na základe dohody podľa § 565 OZ. Po splatnosti pohľadávky možno požadovať len úroky z omeškania. [...] Sankciou za omeškanie dlžníka, motiváciou čo najskôr pohľadávku zaplatiť, ale aj kompenzáciou veriteľa za nemožnosť používať istinu, sú od okamihu, ako sa dlžník dostane do omeškania, úroky z omeškania.“ (PAGÁČ, L. Komentár k § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka. In: Števec, M. a kol.: Občiansky zákonník I., II. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2015).

21. K názoru žalobcu, že takto sa dlžník protiprávne zvýhodňuje, odvolací súd uvádza, že sám veriteľ (v tomto prípade pôvodný žalobcu) sa rozhodol, že úver zosplatní, čím si vybral jednu z možností, ktoré mu zákon umožňuje. Pôvodný žalobca mohol ponechať vzťah aj bez zmeny alebo odstúpiť od zmluvy a pod.. Je potrebné vziať do úvahy, že v prípade, ak dlžník si neplní svoje povinnosti riadne a včas a veriteľ vyhlási predčasnú splatnosť úveru, dlžník v takomto prípade síce nemá povinnosť platiť zmluvné úroky,

na druhej strane stráca výhodu splátok a je povinný zaplatiť celý dlh naraz a skôr, ako bolo pôvodne dohodnuté.

22. Rovnako sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý nepriznal žalobcovi nárok na poplatok vo výške 4,65 Eur, nakoľko relevantným spôsobom nepreukázal dôvodný základ tohto ním uplatňovaného nároku.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd po preskúmaní odvolania žalobcu viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom (II. výroku) výroku a v závislom (III. výroku) o trovách konania podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

24. trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaný bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný a vzniklo mu proti žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Zo spisu však odvolací súd zistil, že žalovanému žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli, preto mu odvolací súd nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

25. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).